

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Aziz Melki (C-188/10), Sélim Abdeli (C-189/10)

Αντικείμενο

Αίτηση έκδοσης προδικαστικής απόφασης — Cour de cassation — Ερμηνεία των γενικών αρχών του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των άρθρων 67 και 267 ΣΛΕΕ — Υποχρέωση προηγούμενης υποβολής του ζητήματος στο γαλλικό Συνταγματικό Δικαστήριο, όταν προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι η αντισυνταγματικότητα της διάταξης του εθνικού δικαίου οφείλεται στο ότι η διάταξη αυτή είναι αντίθετη προς το δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Υπεροχή του δικαίου της Ένωσης έναντι του εθνικού δικαίου — Ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων — Μη διεξαγωγή ελέγχου των προσώπων στα εσωτερικά σύνορα

Διατακτικό

1) Αντιβαίνει στο άρθρο 267 ΣΛΕΕ η νομοθετική ρύθμιση κράτους μέλους που καθιερώνει μια παρεμπόδιση διαδικασία ελέγχου της συνταγματικότητας των εθνικών νόμων, καθόσον η κατά προτεραιότητα εφαρμογή της διαδικασίας αυτής έχει ως αποτέλεσμα να εμποδίζονται, τόσο πριν από την παραπομπή του ζητήματος της αντισυνταγματικότητας στο εθνικό δικαστήριο που είναι αρμόδιο για τον έλεγχο της συνταγματικότητας των νόμων όσο και μετά την έκδοσή, ενδεχομένως, απόφασης από το δικαστήριο αυτό επί του εν λόγω ζητήματος, όλα τα άλλα εθνικά δικαστήρια να ασκούν την ευχέρειά τους ή να εκπληρώνουν την υποχρέωσή τους να υποβάλλουν προδικαστικά ερωτήματα στο Δικαστήριο. Αντίθετα, δεν αντιβαίνει στο άρθρο 267 ΣΛΕΕ η εν λόγω εθνική νομοθετική ρύθμιση, εφόσον τα λοιπά εθνικά δικαστήρια εξακολουθούν να είναι ελεύθερα:

— να υποβάλουν στο Δικαστήριο σε όποιο στάδιο της διαδικασίας κρίνουν ενδεδειγμένο, και μάλιστα ακόμη και μετά το πέρας της παρεμπόδισης διαδικασίας ελέγχου της συνταγματικότητας, οποιοδήποτε αναγκαίο κατά την κρίση τους προδικαστικό ερώτημα,

— να διατάζουν κάθε αναγκαίο μέτρο για τη διασφάλιση της προσωρινής δικαστικής προστασίας των δικαιωμάτων που απονέμει η έννομη τάξη της Ένωσης και

— να μην εφαρμόσουν, μετά την περάτωση της παρεμπόδισης αυτής διαδικασίας, την εν λόγω εθνική διάταξη, αν την θεωρούν αντίθετη προς το δίκαιο της Ένωσης.

Στο αιτούν δικαστήριο εναπόκειται να εξακριβώσει αν η επίμαχη στην κύρια δίκη εθνική νομοθετική ρύθμιση μπορεί να ερμηνευθεί σύμφωνα με τις απαιτήσεις του δικαίου της Ένωσης.

2) Αντιβαίνει στο άρθρο 67, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ και στα άρθρα 20 και 21 του κανονισμού (ΕΚ) 562/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Μαρτίου

2006, για τη θέσπιση του κοινοτικού κώδικα σχετικά με το καθεστώς διέλευσης προσώπων από τα σύνορα (κώδικα συνόρων του Σένγκεν), η εθνική νομοθετική ρύθμιση που απονέμει στις αστυνομικές αρχές του οικείου κράτους μέλους την αρμοδιότητα να ελέγχουν, αποκλειστικά και μόνο εντός ζώνης 20 χιλιομέτρων από τα χερσαία σύνορα του κράτους αυτού με άλλα κράτη που μετέχουν στη Σύμβαση εφαρμογής της συμφωνίας του Σένγκεν της 14ης Ιουνίου 1985 μεταξύ των κυβερνήσεων των κρατών της Οικονομικής Ένωσης Μπενελούξ, της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της Γαλλικής Δημοκρατίας, σχετικά με τη σταδιακή κατάργηση των ελέγχων στα κοινά σύνορα, η οποία υπογράφηκε στο Σένγκεν (Λουξεμβούργο) στις 19 Ιουνίου 1990, την ταυτότητα οποιουδήποτε ατόμου, ανεξάρτητα από τη συμπεριφορά του και από τη συνδρομή ιδιαίτερων περιστάσεων από τις οποίες να προκύπτει κίνδυνος διατάραξης της δημόσιας τάξης, προκειμένου να εξακριβώνουν την τήρηση της υποχρέωσης του ελεγχόμενου ατόμου να έχει στην κατοχή του και να μπορεί να επιδείξει τις άδειες και τα έγγραφα που προβλέπονται από τον νόμο, εφόσον η νομοθετική αυτή ρύθμιση δεν προβλέπει τα αναγκαία μέτρα πλαισίωσης της αρμοδιότητας αυτής, ώστε να διασφαλίζεται ότι η άσκηση της εν λόγω αρμοδιότητας στην πράξη δεν θα έχει ισοδύναμο αποτέλεσμα με τους συνοριακούς ελέγχους.

(¹) EE C 161 της 19.6.2010.

Αναίρεση που άσκησε στις 7 Δεκεμβρίου 2009 η Goldman Management AD κατά της απόφασης που εξέδωσε το Πρωτοδικείο στις 16 Νοεμβρίου 2009 στην υπόθεση T-354/09

(Υπόθεση C-507/09 P)

(2010/C 221/24)

Γλώσσα διαδικασίας: η βουλγαρική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Goldman Management AD (εκπρόσωπος: I. Lilikova, advokat)

Αντίδικοι κατ' αναίρεση: Ευρωπαϊκή Επιτροπή, Δημοκρατία της Βουλγαρίας

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Με διάταξη της 6ης Μαΐου 2010, το Δικαστήριο (έβδομο τμήμα) απέρριψε την αίτηση αναίρεσης ως προδήλως απαράδεκτη.